

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 42. Sergius III. Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. raret, decimo regni sui anno, Hegiræ
 A. C. 907. 289. Salutis nostræ 902. ætatis suæ qua-
 dragesimo sexto, occubuit. Filius ejus
 c. 18. Ali, cognomento *Moctafi*, successit, qui
 postliminio potitus est Ægypto, mortuo
 Aarone, Hamaruyæ filio. Itaque hæc
 familia, quæ Turcam Tulunum auctorem
 habebat, non plus annis quadraginta in
 Ægypto dominata est. Califa vero Mo-
 ctafi, postquam annis sex & dimidio re-
 gnasset, anno 295. seu 908. e vivis abiit
 annos natus triginta & unum.

Hæc illa tempestate rerum in Orien-
 te facies fuit.

§. XLII.

Sergius III. Papa.

Papebr. ex
Epitaph.
Sup. §. 27.
Flod. vers.
p. 687.
 S Sergius III. Papa, ad quem Leo Impe-
 rator literas direxerat, Patria Roma-
 nus, Benedicti filius, Presbyter, primo
 Papa electus anno octingentesimo nona-
 gesimo nono, Theodoro fati functo, cum
 annis septem in exilio fuisset, revocatur,
 Christophoro sufficiens, & anno non-
 gentesimo quinto Papa ordinatur. Se-
 dit annis septem, & quia Joannem IX.
 sibi olim prælatum, tresque sequentes
 Pontifices pro usurpatoribus habebat,
 Formoso dudum mortuo iterum bellum
 indixit, atque Acta Stephani VII. appro-
 bavit, cujus corpus decimo post obitum
 anno transtulit, ejusque sepulchrum
 Epita-

Epitaphio egregio decoravit. Ecclesiam Saculum X.
 Lateranensem Stephani tempore colla- A. C. 907.
 psam a fundamentis usque ad fastigium Ap. Baron.
 reparavit, sibi in ea sepulchrum de- an. 900.
 stinavit. Tunc autem temporis Theo- Luitpr. l. II.
 dora versuti ingenii femina, & cele- c. 13.
 bre scortum, cui duæ erant filiæ, Ma-
 rozia & Theodora, matre longe peiores,
 rerum in Urbe potiebatur. Marozia ex
 sacrilego commercio cum Sergio Papa
 filium (*) genuit, nomine Joannem, suo
 tempore Papam futurum, & ex Alberto
 Marchione, viro suo, Albericum, poste-
 riore

(*) Cardinalis Baronii ad annum 908. ex Luitprando verba sunt: *Cujus præter vim Tyrannicam in Pontificatu invadendo ab Auctoribus ejus Sæculi Scriptis proditam, turpitudine quoque vitæ ab eisdem tradita posteris, magna infamiae nota est reddita manifesta. Luitprandus enim obscæna ista nota reliquit his verbis: Theodora Scortum impudens hujus Alberici, qui nuper hominem occidit, avia (quod dictu etiam nefandissimum est) Romanæ civitatis non inviriliter Monarchiam obtinebat, quæ duas habuit natas, Maroziam atque Theodoram, sibi non solum æquales, verum etiam Veneris exortivo promptiores. Harum una Marozia ex Papa Sergio, cujus supra fecimus mentionem, Joannem, qui post Joannis Ravennatis obitum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ obtinuit Dignitatem, nefario genuit adulterio &c.*

Sæculum X. riore tempore Urbis Dominum. Cete-
A. C. 907. rum primus Pontificum est Sergius, cui
 hujusmodi probum objici potuerit. (*)

§. XLIII

(*) Denique post tot evoluta Sæcula Sergius, numero secundus, nam Stephanus VII. primo loco poni potest, invenitur, cujus mores S. Sedem dehonestarunt. Quare in garritu D. Mosheim in *Præf.* præter insignem calumniam nihil veri & solidi est, dum dicit, a Sæc. VIII. vix ullum amplius probæ vitæ Pontificem Romanum occurrere. Verius & sapientius differit Natalis Alexander *Art. VII. de Sergio* in hunc modum: *Ceterum Sedem Apostolicam nihilominus reveriti sunt Fideles omnes, quamvis ei Pontifex turpissimus & lupus potius quam pastor incubaret.* Tum post memorata hujus rei exempla & testimonia, *Frustra ergo triumphum agunt Lutherani & Calvinistæ, cum hujusmodi Pontificum recensent historiam. Siquidem non ex Personis fidem, sed ex fide Personam judicare debemus: & sicut non excusaretur, qui Dignitatem Apostolicam contemneret, quod Judas fuerit ad ipsam proventus; ita non excusantur illi, cum Pontificiam Dignitatem, cum Romanam Ecclesiam, divinumque Summi Pontificis Primatum contemnunt & impugnant, licet non nulli Pontifices flagitiosi fuerint.* Nempe tam parum paucorum Pontificum mala vita Ecclesiæ Romano-Catholicæ nocere potest, quam parum Scribarum & Phariseorum in Cathedra Moylis sedentium nequitia Synagogæ obfuit.

§. XLIII.

Sæculum X.

A. C. 907.

Formosus ab Auxilio defensus.

Probabilis admodum conjectura est, sedente Sergio Auxilium Presbyterum Scripta sua, quibus Ordinationes a Formoso Papa factas defendit, in lucem edidisse. Sunt vero tria, atque primum est Collectio testimoniorum ad probandum primo, quod Translationes Episcoporum non nunquam sint licitæ, & refert falsam Decretalem Anteri, tum etiam complura exempla, omnia ab Ecclesia Græcorum accepta. Citat de-
 cimum quintum Canonem Nicenum, Translationem Episcoporum damnantem, tum duos primos Canones Sardicenses, & quia, ipso Judice, nimis rigidi sunt, perperam asserit, esse privatam opinionem Osi, cujus nomen præferunt. Probat Auxilius secundo, non magis licitum esse, iterare Ordinationem quam Baptismum, atque Ordinationem ab Episcopo etiam condemnato peractam nihilominus esse validam. (*)

*Ap. Morin.
de ordin.**Sup. lib. XI.
§. 19.**Lib. XII.
§. 37.**c. 17. 18.
c. 19. 20.
Etc.*

Absur-

(*) Constans hæc est in Ecclesia Romano-Catholica Doctrina; Episcopum semel rite ordinatum semper Sacramentum Ordinis valide, etiam non semper licite, aliis conferre posse. Quam ambigua autem & confusa sint omnia apud Protestantem ad Sacrum Ministerium nec rite vocatos,